

(ฎีกาย่อ)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๒๔/๒๕๒๐

(อัยการแพ่ง โจทก์ นายอึ้ง จักรบุตร จำเลย)

พระราชบัญญัติ ป่าไม้ ฯ

เชียงของกลางเป็นไม้สักหนา ๑ นิ้ว เขาเรื่องท้านั้น ไม่ใช่ไม้มะขามเนื้อแข็งหนาและไม่เขาเรื่องที่ใช้กันอยู่ในท้องที่เกิดเหตุ ยังเป็นไม้แปรรูปตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ม. ๔ (๔)

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ. ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ม. ๔๘, ๗๒, ๗๔ ฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๐๓ ม. ๑๗ ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๑๑๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๑๕ ข้อ ๔ จำคุก ๔ เดือน ริมของกลางจำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า “ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าเจ้าพนักงานจับไม้สักของกลางได้ที่โรงงานของจำเลยอันเป็นโรงงานแกะสลักไม้ ไม้สักของกลางแต่ละแผ่นมีลักษณะเหมือนกันคือ เป็นแผ่นกลมเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๐ นิ้ว หนา ๑ นิ้ว เขาเรื่องที่ชอบโดยรอบร่องลึกประมาณครึ่งนิ้ว ขัดและท้านั้นแล้วทุกแผ่น

ปัญหาจะต้องวินิจฉัยมีว่า ไม้สักของกลางยังเป็นไม้แปรรูปอยู่หรือไม่ ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔ (๔) ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๑ ไม้แปรรูปหมายความว่า ไม้ที่อยู่ในสภาพที่เป็นเครื่องใช้ที่ไม่ชอบด้วยลักษณะของเครื่องใช้ที่ใช้เป็นปกติในท้องที่นั้น หรือที่ผิดปกติวิสัย จำเลยนำสืบว่าไม้สักของกลางเป็นเชียงอันเป็นเครื่องใช้ จึงไม่ใช่ไม้แปรรูป ได้พิเคราะห์แล้ว เชียงในท้องที่ตำบลทุ่งโฮ้ง อำเภอเมืองแพร่ จังหวัดแพร่ อันเป็นที่เกิดเหตุคดีนี้มีรูปลักษณะอย่างไรรู้ ได้ความจากคำเบิกความของจำเลยเองว่าเชียงทั่วไปส่วนใหญ่ใช้ไม้มะขามเนื้อแข็งกว่า และขนาดหนากว่าไม้สักของกลาง และไม่มีเขาเรื่องที่ชอบ แต่ของกลางคดีนี้เป็นไม้สักไม่ใช่ไม้มะขาม หนาเพียง ๑ นิ้ว เขาเรื่อง ขัดและท้านั้น ลักษณะผิดจากเชียงที่ใช้กันอยู่ในท้องที่เกิดเหตุ ถึงจะมีข้อไม้สักที่มีรูปลักษณะอย่างไม้สักของกลางไปใช้แทนเชียง ก็ไม่ใช่เชียงที่คนในท้องที่นั้นใช้กัน พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔ (๔) ถือว่ายังเป็นไม้แปรรูปอยู่ จำเลยมีไว้ในความครอบครองจึงเป็นความผิดถึงฟ้อง

ที่จำเลยฎีกาว่า ไม้ที่อยู่ในสภาพเป็นเครื่องใช้แล้วไม่ว่าจะชอบด้วยลักษณะของเครื่องใช้เป็นประจำในท้องที่หรือไม่ ก็ไม่เป็นไม้แปรรูปอีกต่อไป เพราะมาตรา ๔ (๔) วรรคสองได้บัญญัติเป็นข้อยกเว้นความในวรรคแรกไว้ ได้พิเคราะห์แล้ว ความในวรรคสองของมาตรา ๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ เป็นเรื่องไม้แปรรูปที่ได้กลายสภาพเป็นสิ่งปลูกสร้างหรือเครื่องใช้แล้วจะกลับคืนเป็นไม้แปรรูปได้อีกหรือไม่ ความในวรรคสองนั้นหาใช่ข้อยกเว้นความในวรรคแรกไม่ ดังนั้นคำว่าเครื่องใช้ในวรรคนี้จึงหมายความว่าเครื่องใช้ที่ชอบด้วยลักษณะของเครื่องใช้ที่ใช้เป็นประจำในท้องที่นั้น ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

จำเลยฎีกาเป็นข้อสุดท้ายว่า หากศาลฎีกาเห็นว่าจำเลยมีความผิดก็ขอได้รับการลงโทษจำคุกจำเลยด้วย คดีได้ความว่าไม้สักของกลางจำเลยซื้อไว้จากชาวบ้านแล้วนำมาขัดตกแต่งให้สวยงามเพื่อขายต่อ เมื่อขัดตกแต่งแล้วจำเลยเอากองไว้ใต้ถุนบ้านโดยเปิดเผย รูปคดีสมควรขอการลงโทษจำคุกจำเลย

พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์โดยให้รอการลงโทษจำคุกจำเลยไว้มีกำหนด ๒ ปี

(อุดม ทันท่วน - พิชัย รัชตะนันท์ - ชุ่ม สุนทรชัย)